

Charles Bukowski

Cea mai frumoasă
femeie din oraș
și alte povestiri

Ediția a II-a, revizuită

Traducere din limba engleză
de Domnica Drumea și Carmen Ciora

POLIROM
2023

Cuprins

Cea mai frumoasă femeie din oraș.....	5
Kid Stardust în sânge	14
Viața într-un bordel din Texas	22
Cincisprezece centimetri	34
Mașina de futut	48
Mașina de stors sânge.....	64
3 femei.....	78
3 pui.....	89
Zece labe.....	102
Douăsprezece maimuțe zburătoare care nu vor să se împerecheze cum trebuie.....	111
25 de vagabonzi în zdrențe	119
Ponturi fără poante despre cursele de cai	131
Încă o povestire despre cai.....	138
Nașterea, viața și moartea unui ziar underground.....	144
Viață și moarte la spitalul săracilor	172
Ziua în care am vorbit despre James Thurber.....	184
Toți mării scriitori.....	195
Sirena care se împerechează din Venice, California.....	205

Problemă cu o baterie.....	214
5	221
Politica e ca și cum ai încerca să i-o tragi în cur unei pisici.....	230
Mama mea cu curul mare	236
O idilă minunată	243
Câtă păsărică vrem	257
Începătorul	265
Demonul	271
Cum a fost omorât Ramon Vasquez.....	279
Un tovarăș de băutură.....	293
Barbă albă.....	303
O păsărică albă.....	311

— Bine, atunci probabil că ești cel mai bun scriitor din California.

— Uite! Încă mă insultă!

— Oricum, vrem să îți o rubrică.

— Sunt poet.

— Care-i diferența dintre poezie și proză?

— Poezia spune prea multe într-un timp prea scurt; proza spune prea puțin și durează prea mult.

— Vrem o rubrică în *Open Pussy*.

— Toarnă-mi ceva de băut și mă bag.

Hyans mi-a turnat. Eu m-am băgat. Mi-am terminat paharul și m-am dus pe strada mea din mahala, gândindu-mă ce greșeală imensă făceam. Aveam aproape cincizeci de ani și o frecam cu puștii aștia bărboși, cu plete. Oh, *super*, tăticu', o, *super*! Războiul e un rahat. Războiul e un iad. Fuți, nu lupți. Știam toate astea de cincizeci de ani. Pentru mine nu era la fel de palpitant. O, și nu uitați *iarba*. Punguța. *Super*, baby!

Am găsit o sticlă de tărie acasă, am băut-o, plus patru cutii de bere și am scris prima rubrică. Era despre o curvă de vreo sută patruj' de kile pe care o futusem odată în Philadelphia. A ieșit un articol bun. Am corectat greșelile, am făcut o labă și m-am dus la culcare...

A început la parterul casei închiriate a lui Hyans, care avea două etaje. Erau niște voluntari tâmpiți și chestia era nouă și toată lumea era entuziasmată în afară de mine. Studiam în continuare femeile pentru tăvăleală, dar toate *arătau* și *se purtau* la fel – aveau toate nouăsprezece ani, vopsite blond-închis, fundul mic, sânii mici, ocupate, ameteite și, într-un fel, încredute fără să știe prea bine de ce. De fiecare dată când mă-mbătam și puneam mâna pe ele, erau întotdeauna foarte reci. Foarte.

— Uite ce e, tataie, singurul lucru pe care vrem să vedem că-l ridici *tu* e steagul Vietnamului de Nord!

— Ah, probabil că oricum îți pute păsărica!

— Oh, chiar ești un moș jegos! Pe bune, ești... dezgustător!

Pe urmă se cărau mișcându-și fesele alea apetisante ca niște mere spre mine, ducând în mână – în loc de încântătoare mea pulă purpurie – vreun articol pueril despre cum i-au percheziționat polițiștii pe puști și le-au luat batoanele Baby Ruth pe Sunset Strip. Iată-mă, cel mai mare poet în viață după Auden și nu eram în stare să fut nici măcar un câine-n cur...

Ziarul devenise prea stufos. Sau Cherry devenise-ngrijorată văzând cum stau tolănit beat pe canapea și mă uit lasciv la fetița ei de cinci ani. Treaba a devenit nasoală când fetița a-nceput să se așeze în poala mea și să mă privească în ochi, foindu-se și spunând:

— Îmi place de tine, Bukowski. Vorbește cu mine. Hai să-ți aduc încă o Bere, Bukowski.

— Fuguța înapoi, scumpo!

Cherry:

— Ascultă, Bukowski, obsedat bătrân ce ești...

— Cherry, copiii mă iubesc. N-am ce să fac.

Fetița, Zaza, s-a întors în fugă cu berea și s-a așezat iar la mine în poală. Am deschis berea.

— Îmi place de tine, Bukowski, spune-mi o poveste.

— Bine, dragă. Păi, au fost odată ca niciodată un bătrân și o fetiță drăguță care s-au rătăcit prin pădure...

Cherry:

— Ascultă, obsedat bătrân ce ești...

— St, st, Cherry, *sincer* cred că-ți stă mintea numai la prostii!

Cherry s-a dus în grabă la etaj, căutându-l pe Hyans, care se căca.

— Joe, Joe, trebuie să mutăm ziarul ăsta de-aici! Serios!...

Au găsit o clădire liberă vizavi, cu etaj, și într-o noapte, în timp ce beam vin de Porto, i-am ținut lanterna lui Joe cât a deschis el cutia telefonului de lângă casă și a rearanjat firele astfel încât să mai aibă un telefon fără să plătească. Cam pe-atunci, celălalt ziar underground din L.A. îl acuzase pe Joe că a furat o copie a listei lor de adrese poștale. Desigur, știam că Joe avea principii și scrupule și idealuri – din cauza asta renunțase la slujba de la marele cotidian metropolitan. De-aia nu mai lucrase la celălalt ziar underground. Joe era un fel de Cristos. Precis.

— Ține nemișcată lanterna aia, a spus...

Dimineața, la mine acasă a sunat telefonul. Era prietenul meu Mongo, Uriașul Înălțimilor Eterne.

— Hank?

— Mda?

— Cherry a exagerat aseară.

— Mda?

— A găsit lista aia cu adrese. S-a enervat rău. M-a pus s-o ascund. A zis că Jensen stă la pândă. Am ascuns-o în pivniță, sub un morman de desene în tuș pe care le-a făcut Jimmy Piticul înainte să moară.

— I-ai tras-o?

— Pentru ce? E numai oase. Coastele alea m-ar tăia felii-felii în timp ce aș fute-o.

— I-ai tras-o lui Jimmy Piticul, și el n-avea decât patru-zeci de kile.

— El avea suflet.

— Mda?

— Mda.

Am închis...

Următoarele patru sau cinci numere din *Open Pussy* au apărut cu mottouri de genul: „IUBIM PRESA LIBERĂ DIN

L.A.“, „O, IUBIM PRESA LIBERĂ DIN L.A.“, „IUBIM, IUBIM, IUBIM, PRESA LIBERĂ DIN L.A.“.

Așa și trebuia. Doar aveau lista lor de adrese poștale.

Într-o seară, Jensen și Joe au luat masa împreună. Joe mi-a spus mai târziu că totul era acum „în regulă“. Nu știu cine cui i-o trăsese sau ce s-o fi-ntâmplat pe ascuns. Și nici nu-mi păsa...

Iar curând am descoperit că mai aveam și alți cititori în afară de măgelați și de bărboși...

Clădirea administrației locale din Los Angeles se înalță impunătoare din sticlă, demențială și modernă, cu încăperile desprinse parcă din romanele lui Kafka, fiecare dotată cu propriul polițist care freacă bastonul; totul hrănindu-se din toate celelalte și dezvoltându-se cu un fel de stângăcie și căldură ascunsă, ca un vierme cuibărit într-un măr. Mi-am plătit cei patruzeci și cinci de cenți pentru o jumătate de oră de parcare, sau mai degrabă mi s-a dat un bon pentru suma aia, și am intrat în clădirea administrației, care avea la parter picturi murale cum ar fi făcut Diego Rivera dacă i-ar fi tăiat cineva nouă zecimi din sensibilitate – marinari americani și indieni și soldați zâmbind pierduți, încercând să pară distinși în tonuri ieftine de galben și verde grețos și putred și albastru agasant.

Fusesem chemat la personal. Știam că nu e vorba de nicio promovare. Au luat scrisoarea și m-au liniștit punându-mă să stau pe scaunul ăla tare patruș' cinci de minute. Era vechea poveste cu „ești un mațe-goale și noi nu“. Noroc că, din experiență, am început să mă holbez la țâțe și m-au liniștit, închipuindu-mi cum fiecare fată care trecea pe-acolo se urca într-un pat, cu picioarele în sus sau luând-o în gură. Curând aveam ceva uriaș între picioare – în fine, uriaș pentru mine – și a trebuit să las ochii-n pământ.

Într-un final am fost chemat înăuntru de o negresă foarte neagră și suplă și bine îmbrăcată și plăcută, cu foarte multă clasă și chiar o fărâmă de suflet, al cărei zâmbet spunea că știe că o să fiu futut, dar care și sugera că nici pe ea n-ar deranja-o să-mi arunce puțină găurică. Ceea ce făcea lucrurile mai ușoare. Nu că ar fi fost lucruri prea importante.

Așa că am intrat.

— Ia loc.

Bărbat la un birou. Același rahat. M-am așezat.

— Domnul Bukowski?

— Mda.

A spus cum îl cheamă. Nu mă interesa.

S-a lăsat pe spate, m-a fixat din scaunul lui pivotant.

Sunt sigur că se aștepta la cineva mai tânăr și mai arătos, mai extravagant, cu o față mai inteligentă, mai perfidă... Eu nu eram decât bătrân, obosit, dezinteresat, mahmur. Începuse să încărunțească și era distins, dacă știți la ce tip de distincție mă refer. Din ăla care n-a scos niciodată sfeclă din pământ cu o gașcă de imigranți ilegali sau n-a fost în celula pentru bețivi de cinșpe, douăj' de ori. Sau n-a cules lămâi la șase dimineața fără cămașă pe el, știind că oricum la prânz o să fie 40 de grade. Numai săracii cunoșteau sensul vieții; bogații și ăia fără grija zilei de mâine trebuiau să și-l închipuie. În mod ciudat, am început atunci să mă gândesc la chinezi. Rusia se împlânzise; era posibil ca numai chinezii să-l fi cunoscut, ieșind la suprafață din adâncuri, sătui de-atâta împlânzire. Dar eu n-aveam convingeri politice, era mai mult o abureală: până la urmă, istoria ne-o trăgea la toți. Eu eram terminat înainte de vreme – prăjit, futut, tras pe sfoară, nu mai rămăsese nimic.

— Domnule Bukowski?

— Mda?

— Păi, ă... avem un informator...

— Mda. Continuați.

— ...care ne-a scris că nu sunteți căsătorit cu mama copilului dumneavoastră.

La care mi l-am imaginat decorând un pom de Crăciun cu paharu-n mână.

— E-adevărat. Nu sunt căsătorit cu mama copilului meu, în vârstă de patru ani.

— Plătiți pensie alimentară?

— Da.

— Cât?

— Asta nu vă spun.

S-a lăsat din nou pe spate.

— Trebuie să înțelegeți că noi, cei care lucrăm pentru guvern, trebuie să menținem niște standarde.

Cum nu mă simțeam; în realitate, vinovat de *nimic*, n-am răspuns.

Am așteptat.

Ah, unde sunteți noi, băieți? Kafka, unde ești? Lorca, împușcat în praf la drumul mare, unde ești? Hemingway, care zicea că e urmărit de C.I.A. fără să-l creadă nimeni, în afară de mine...

Apoi, căruntul în vârstă, distins, odihnit, care nu culesese niciodată sfeclă s-a răsucit și a băgat mâna într-un dulăpior bine lustruit din spatele lui și a scos șase, șapte exemplare din *Open Pussy*.

Le-a aruncat pe birou de parc-ar fi fost niște rahați violați cu sifilis care-ți mutau nasul din loc. A bătut în ele cu una dintre mâinile lui neculegătoare de lămâi.

— Înclinăm să credem că DUMNEAVOASTRĂ ați scris articolele din rubrica asta – „Însemnările unui bătrân pervers.“

— Mda.

— Ce aveți de spus în legătură cu ele?

— Nimic.